

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľky: **D.**, nar. X. v D., naposledy bytom v zahraničí: D., t. č. PT R., zast. advokátom M., M. proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-11-16/PO-Ž-2009 zo dňa 12. marca 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 25/2009-35 zo dňa 8. septembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz 25/2009-35 zo dňa 8. septembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-11-16/PO-Ž-2009 zo dňa 12. marca 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) zamietol žiadosť navrhovateľky o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľky nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území SR a rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej je vecne správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti navrhovateľkou uvádzané v priebehu celého azylového konania nasvedčujú podľa krajského súdu ekonomickým pohnútkam navrhovateľky a potvrdzujú záver, že v jej prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8, alebo 10, 13a a 13b zákona o azyle.

K námietke navrhovateľky ohľadne jej tvrdenia, že o jej žiadosti (zo dňa 12.1.2009), bolo rozhodnuté rozhodnutím datovaným dňa 12.3.2009 a toto jej bolo doručené až dňa 31.3.2009, teda po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o azyle, ktorá podľa navrhovateľky uplynula ešte pred doručením rozhodnutia, a to dňom 12.3.2009, krajský súd uviedol, že táto námietka nebola spôsobilá spochybníť zákonnosť a správnosť rozhodnutia odporcu, nakoľko do 60 dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej sa čas potrebný na doručenie rozhodnutia navrhovateľke nezapočítava. Uvedené podľa krajského súdu vyplýva z dikcie ustanovenia § 20 ods. 5 zákona o azyle.

Krajský súd poukázal na to, že novelizácia zákona o azyle, vykonaná v záujme transpozície smernice Rady 2005/85/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky okrem iného jednoznačne ustanovila, že lehoty na rozhodnutie v konaní o azyle čas potrebný na doručenie príslušných rozhodnutí v sebe nezahŕňajú. S odkazom na dôvodovú správu k novelizovanému zákonu o azyle krajský súd poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na rozdielne posudzovanie lehoty na rozhodnutie podľa § 12 ods. 1 a 2 zákona o azyle, v rámci odvolacieho konania sa lehoty na rozhodovanie v konaní o azyle považujú za lehoty určené výlučne na rozhodnutie vo veci a čas na doručenie takéhoto rozhodnutia v nich zahrnutý nie je. Vzhľadom na medzinárodný prvok v konaní o azyle, najmä na obtiažnosť pri zabezpečení tlmočenia, ako aj na doručovanie rozhodnutí, kedy musí byť účastník konania pri prevzatí rozhodnutia oboznámený s rozhodnutím v jazyku, ktorému rozumie, by iný výklad predmetného ustanovenia zákona o azyle bol nielen reštriktívny, ale aj v praxi veľmi ťažko aplikovateľný.

Navyše ustanovenie § 47 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, na ktoré sa právny zástupca v konaní pre krajským súdom odvolával, podľa krajského súdu upravuje postup predvolávania na súde v osobitných,

vyhláškou upravených prípadoch (a nie postup konania Migračného úradu MV SR) a teda ako vhodný argument na podporu navrhovateľkiných tvrdení neobstojí.

V prípade, ak mal právny zástupca navrhovateľky na mysli ust. § 47 Správneho poriadku (a omylom uviedol Spravovací poriadok), krajský súd uviedol, že ani odkaz na toto ustanovenie nie je spôsobilý spochybníť správnosť rozhodnutia odporcu, nakoľko neobsahuje lehotu na vydanie rozhodnutia, resp. lehotu na jeho doručenie upravenú v § 49 Správneho poriadku. Ustanovenie § 20 ods. 5 zákona o azyle je navyše podľa krajského súdu špecifickým ustanovením vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu Správneho poriadku.

Na základe uvedeného krajský súd považoval námietku navrhovateľky ohľadom nedodržania lehoty na vydanie rozhodnutia zo strany odporcu za nedôvodnú.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že bola postupom odporcu ukrátená na svojich právach. Nespochybňovala, že v ustanovení § 20 ods. 5 zákona o azyle sa uvádza, že do lehoty na vydanie rozhodnutia sa čas potrebný na doručenie rozhodnutia nezapočítava, zdôraznila však, že ustanovenie § 12 ods. 3 zákona o azyle nehovorí o vydaní rozhodnutia. Toto ustanovenie upravuje povinnosť ministerstva rozhodnúť do 60 dní od začatia konania.

Podľa navrhovateľky nie je možné zamieňať si pojmy rozhodnúť a vydať rozhodnutie. Kým rozhodnutie je vydané v deň jeho vyhotovenia, vo veci nemôže byť rozhodnuté bez toho, aby bolo rozhodnutie dotknutej strane doručené.

Preto je podľa navrhovateľky do lehoty pre rozhodnutie napriek § 20 ods. 5 zákona o azyle započítať aj čas potrebný pre doručenie rozhodnutie. Pri opačnom výklade by bola lehota pre rozhodnutie uvedená v § 12 ods. 3 úplne zbytočná, keďže by umožňovala doručiť rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej aj po niekoľkých mesiacoch od dátumu uvedeného na rozhodnutí.

Navrhovateľka poukázala na to, že rozhodnutie, ktorým bola jej žiadosť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená, jej bolo doručené 78 dní po tom, čo urobila vyhlásenie, ktorým požiadala o azyl, pričom v tom čase sa nachádzala v PT O.. Odporca preto nemohol mať problémy s doručením rozhodnutia včas. Zákonom stanovená lehota bola prekročená o 18 dní.

Nedodržaním 60 dňovej lehoty na rozhodnutie odporca podľa navrhovateľky stratil oprávnenie zamietnuť žiadosť navrhovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 12 ods. 1 a 2 zákona o azyle.

Na základe uvedeného navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že ustanovenie § 20 ods. 5 zákona o azyle sa vzťahuje všeobecne na rozhodujúci proces podľa zákona o azyle. Pokiaľ je teda v § 12 ods. 3 zákona o azyle stanovená lehota rozhodnúť do 60 dní od začatia konania, ide o vydanie rozhodnutia podľa zákona o azyle, pričom čas potrebný na jeho doručenie sa do tejto lehoty nezapočítava. Podľa odporcu, ak teda predmetné rozhodnutie nedoručil navrhovateľke v 60 dňovej lehote, nepochybil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. januára 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008) ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b,

Ministerstvo rozhodne podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. (ods. 3)

Podľa § 20 ods. 5 zákona o azyle do lehoty na vydanie rozhodnutia podľa tohto zákona sa nezapočítava čas potrebný na doručenie rozhodnutia.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej skutočnosťou, že navrhovateľka svoju žiadosť o udelenie azylu z dôvodov ekonomických, teda inými dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13 a alebo 13b zákona o azyle, preto jeho žiadosť zamietol ako zjavne neopodstatnenú.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namietala, že dňa 12.1.2009 urobila vyhlásenie, ktorým požiadala o udelenie azylu na území Slovenskej

republiky. Na rozhodnutí ktorým jej žiadosť bola zamietnutá ako zjavne neopodstatnená, je uvedený dátum dňa 12.3.2009, rozhodnutie jej bolo doručené 78 dní po podaní vyhlásenia.

Poukázala na to, že sa zvyčajne nachádza v PT O., odporca teda nemohol mať žiadne problémy s doručením rozhodnutia včas.

Vzhľadom na to, že lehota v zákone je presne stanovená a po uplynutí danej lehoty nie je možné rozhodnúť tak, ako bolo v jej prípade rozhodnuté, malo jej byť rozhodnutie v určenej lehote aj oznámené.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku poukázala na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. S 139-SP 6/1996, podľa ktorého ak zákon stanoví lehotu, v ktorej musí správny orgán vydať rozhodnutie, musí byť v tejto lehote účastníkovi konania aj oznámené.

Na základe uvedeného navrhla napadnuté rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd sa podrobne zaberá všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu vrátane právneho názoru krajského súdu k výkladu ustanovenia § 20 ods. 5 zákona o azyle, na ktorý odvolací súd v podrobnostiach odkazuje.

Námietka navrhovateľky uplatnená v odvolaní nebola spôsobilá spochybníť zákonnosť a správnosť rozhodnutia krajského súdu ani rozhodnutia odporcu, pretože do lehoty určenej na rozhodnutie nie je možné podľa odvolacieho súdu zahrnúť lehotu na doručenie, pretože zákon o azyle výslovne neustanovuje, že dodržanie 60 dňovej lehoty zahŕňa tiež doručenie resp. oznámenie rozhodnutia účastníkovi konania, naopak z ustanovenia § 20 ods. 5 zákona o azyle vyplýva, že do lehoty na vydanie rozhodnutia podľa tohto zákona sa nezapočítava čas potrebný na doručenie rozhodnutia.

Preto odvolací súd považoval odvolacie námietky navrhovateľky za nedôvodné.

Námietky navrhovateľky vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľke, ktorá nemala úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 19. januára 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová